

Ma is. Ha bemegyek egy templomba, ott vannak a könyvek, folyóiratok, naptárak. Többnyire léleképítő olvasmányok. Becsületkassza, esetleg egy halk szavú eladó. És az áhítat, a csend. Az utcáról belépve először ez a nyugalom érint meg. Nem zavaró a könyvadás jelenléte. Az eladó nem tolaodó, a vásár nem áll útjában a találkozásnak, nem választ szét. Elcsendesedhetek. A fejemben kavargó gondolatok felsorakozhatnak, lecsillapodnak. Közeledem az Úrhoz, találkozhatok vele, magamra találhatok.

Jézus első útja Jeruzsálemben a templomba vezetett. Régen járt itt, tizenkét éves ifjúként. Akkor másképp élte meg ezt a forgatagot. Most belép az előcsarnokba; jobbról, balról száz vagy több száz méteren át oszlopok tartotta fedél alatt kínálja portékáját a sok árus. És a pénzváltók. Itt csak a szent pénzt szabad használni, váltani kell. A váltásból négy-hét százalék hasznuk a papoknak is volt.

El tudom képzelni a nagy kereskedést, az üzletelést. Azt is, hogy valakit fölháborít, hogy imádkozásra érkezik, ám tolaodó, hangos zsidvásár fogadja, ami lehetlenné teszi az isteni jelenlét megérzését. Nem tudom elképzelni, hogy Jézus örülként hadonászott volna. Valószínűleg megkérte őket; ugyan, menjenek már! A templomórség nem lépett fel a rendbontás láttán. Hihető, hisz Jézusnak már tekintélye volt a jeruzsálemi bevonulás után. Az emberek örültek a békességhezó királynak.

Szétválaszt, vagy összeköt? Odavezet, vagy eltávolít? Talán a gazdag ifjú esete is erről szól? Igaz lelkületű, hamis lelkületű órák, tettek, szavak, vagonocska... Mitől válnak meg, mi az, ami szétválaszt? Mi közelít, mi távolít? Mely gondolat, szó tett? Mely megtartás, mely lemondás? Hol mondják meg? Ki mondja meg?

Marlok Borbála, Pilisszentiván